

страсти срца. Поред овог политичког, у корист поделе власти (по С. Јовановићу) говори и један технички и други, правни разлог. Технички разлог је разлог специјализације, пошто свака власт (функција) тражи органе који ће се искључиво њој посветити и употребити све своје умне и интелектуалне способности за њено вршење. Тако се на њеном вршењу штеди и на времену и труду јер није исто када се ради један посао или истовремено више њих. Овај разлог је последица друштвене поделе рада која једне предодређује за једну врсту посла, а друге за другу. То, по Максу Веберу, утиче и на саму рационализацију друштва (посебно привреде) јер се тако стварају стриктно одвојене сфере надлежности које доприносе прорачунатом функционисању државног апарата. Са становишта вршења главних државних власти (функција): законодавне, извршне и судске, траже се и посебне способности за сваку од њих, јер онако како, рецимо, ради судија не може и законодавац, или она брзина коју има извршна власт не треба да одликује законодавну и судску – а посебно законодавну која треба темељније и спорије да се врши. Правни разлог у корист поделе власти се огледа у томе што је без ње немогућа правна држава. Сви велики политички мислиоци (од Лока па до данас) који су били забринуте због стања неслобода, самовоље власти и кршења елементарних правила живота, у подели власти су видели спас и услов постојања права и владавине закона. Највише заслугом Монтеѕкјеа уочена је суштина и проблематичност сваке власти и њена тежња да буде свемоћна и без граница. Зато је и решење такве власти видео у њеној подели, како би се спречила њена злоупотреба и постигло да једна власт кочи другу. Без таквог кочења и међусобног ограничавања власти, све је изгубљено јер нема шта да спречи да власт не буде свемоћна и да се злоупотреби. Зато је Монтеѕкије пророчки поручио да је све изгубљено ако исти човек или тело главара, племића или народа врши све три власти. Као што је опасно да се сједине у истим рукама и законодавна и извршна власт (јер тада нема слободе), исто је тако опасно када се уједине и законодавна и судска или извршна и судска власт. У сваком случају (у духу Монтеѕкијевих мисли), када се све државне функције (власти) уједине у рукама истог човека или тела, онда они постају свемоћни, што значи да изнад себе не признају и не поштују никакве законе и правила која чине суштину правног живота једне државе. Иако подели власти нема шта теоријски и логички да се приговори, она никад у пракси није спроведена онако доследно како се замишљало. До сада се показало да нигде није остварена идеална подела власти јер и по нашем Слободану Јовановићу је логички и правно лако поставити то начело, али га је у пракси тешко остварити. Шта више, његовом доследном применом било